

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Варна, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Вл. Попов

Членове: Яна Панева
Стоян К. Попов

при участието на секретаря Теодора Св. И.а
като разгледа докладваното от Яна Панева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20223100600705 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид:

Производството е по реда на чл.313 и сл. от НПК и е образувано по въззивна жалба от подс. Г. И. Ц., чрез неговия защитник- адв.Н. П. от АК-Варна срещу Присъда № 81/12.04.2022г. по НЧХД № 1915/21г. по описа на РС-Варна, 27 състав, с която жалбоподателят е признат за виновен в извършване на две престъпления, както следва:

На 27.04.2021 г. в с.Страшимирово, общ.Белослав, обл.Варна, казал нещо унижително за честта и достойнството на другиго - на И. Д. И., в негово присъствие, като му казал: „Ще ти еба майката" и обидата е нанесена публично, поради което и на основание чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал.1 вр. чл. 55, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 от НК първоинстанционният съд му наложил наказание „ГЛОБА" в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева и наказание „ОБЩЕСТВЕНО ПОРИЦАНИЕ", което да бъде изпълнено чрез поставяне на присъдата, след влизането ѝ в сила, на информационното табло в кметство с.Страшимирово, за срок от 1 /един/ месец.

На основание чл. 304 от НПК първоинстанционният съд го оправдал за това на 27.04.2021 г. в с.Страшимирово, общ.Белослав, обл.Варна да е изрекъл и др. обидни думи, посочени в частната тъжба, а именно „боклук".

На 27.04.2021 г. в с.Страшимирово, общ.Белослав, обл.Варна се заканил на другиго -на И. Д. И. с престъпление против неговата личност и против имота му, като се обърнал към него с думите: „Ще те пребия!", „Ще ти запалня къщата!" и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му - поради което и на основание чл. 144, ал.1 вр. чл. 55, ал.1, т.2,б."б" от НК му първоинстанционният съд му наложил наказание „ПРОБАЦИЯ" със следните пробационни мерки:

По чл. 42А, ал. 2, т. 1 от НК - „ЗАДЪЛЖИТЕЛНА РЕГИСТРАЦИЯ ПО НАСТОЯЩ АДРЕС" за срок от СЕДЕМ МЕСЕЦА с периодичност два пъти седмично и

По чл. 42А, ал. 2, т. 2 от НК - „ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПЕРИОДИЧНИ СРЕЩИ С ПРОБАЦИОНЕН СЛУЖИТЕЛ" за срок от СЕДЕМ МЕСЕЦА.

На основание чл. 304 от НПК първоинстанционният съд го оправдал за това на 27.04.2021 г. в с.Страшимирово, общ.Белослав, обл.Варна да е изрекъл и др. закани, посочени в частната тъжба, а именно „Ще те довърша."

На осн. чл. 23, ал.1 от НК първоинстанционният съд групирал така определените наказания, като наложил най-тежкото от тях, а именно наказанието ПРОБАЦИЯ със следните пробационни мерки:

По чл. 42А, ал. 2, т. 1 от НК - „ЗАДЪЛЖИТЕЛНА РЕГИСТРАЦИЯ ПО НАСТОЯЩ АДРЕС" за срок от СЕДЕМ МЕСЕЦА с периодичност два пъти седмично и

По чл. 42А, ал. 2, т. 2 от НК - „ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПЕРИОДИЧНИ СРЕЩИ С ПРОБАЦИОНЕН СЛУЖИТЕЛ" за срок от СЕДЕМ МЕСЕЦА.

На осн. чл. 23, ал.2 от НК първоинстанционният съд присъединил към определеното най-тежко наказание „Пробация“ и наказанието „Обществено порицание", което да бъде изпълнено чрез поставяне на присъдата, след влизането ѝ в сила, на информационното табло в кметство с.Страшимирово, за срок от 1 /един/ месец.

С присъдата районният съд се произнесъл и по предявените граждански иски, както следва:

На осн.чл.45 вр.чл.52 от ЗЗД осъдил подсъдимия Г. И. Ц. да заплати на частния тъжител И. Д. И. обезщетение за претърпените от същия неимуществени вреди в резултат на деянието по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал.1 от НК в размер на 500 /петстотин/ лева, ведно със законната лихва от деня на увреждането - 27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като отхвърлил предявения граждански иск за разликата до размера на 2 000 /две хиляди / лева.

На осн.чл.45 вр.чл.52 от ЗЗД осъдил подсъдимия Г. И. Ц. да заплати на частния тъжител И. Д. И. обезщетение за претърпените от същия неимуществени вреди в резултат на деянието по чл. 144, ал.1 от НК в размер на 1000 /хиляда/ лева, ведно със законната лихва от деня на увреждането - 27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля предявения граждански иск за разликата до размера на 3 000 /три хиляди/ лева.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК първоинстанционният съд осъдил подсъдимия Г. И. Ц. да заплати на частния тъжител И. Д. И. сторените по делото разноси в общ размер на 1212.00 /хиляда двеста и дванадесет/ лева.

С присъдата първоинстанционният съд се произнесъл и по ВД по делото, като 1 брой СД диск с надпис „105820-241/17.06.2021г., екз.2", съдържащ записи от телефон 112 следвало да останат към материалите по делото след влизане на присъдата в сила.

А що се отнася до веществените доказателства по делото, приложени като писмени такива, а именно: медицинско направление издадено от д-р Таня Д., 5 броя амбулаторни листи на името на частния тъжител И. Д. И. и етапна епикриза към лист № 000548 на името на частния тъжител И. Д. И., находящи се от лист 93 до лист 99 следвало да се върнат на частния тъжител след влизане на присъдата в сила, а на тяхно място да останат заверени за вярност с оригинала копия.

По същество с въззивната жалба се иска въззивната инстанция да отмени присъдата на първоинстанционния съд и да постанови нова, с която да признае подс. Ц. за невиновен по възведените с частната тъжба обвинения, а гражданските иски да бъдат отхвърлени изцяло. Молят да им бъдат присъдени сторените пред въззивната инстанция съдебно-деловодни разноси. В допълнението към въззивната жалба се правят възражения относно преценка на доказателствата от първоинстанционния съд, съответно анализ на тези доказателства. Отново се навеждат доводи за неправилност, и необоснованост на

първоинстанционната присъда, като се твърди, че тя е постановена в противоречие на материалния и процесуалния закон.

По делото е постъпило и възражение по реда на чл. 322 от НПК на въззивната жалба от страна на адв. П. Б.-повереник на ч.т. и граждански ищец И. Д. И., с което се излагат доводи защо следва въззивната инстанция да приеме, че присъдата е правилна, законосъобразна и постановена след задълбочено съдебно следствие. С възражението се оборват доводите на защитата относно неправилната преценка от първоинстанционния съд на събраните доказателства. Иска се въззивната инстанция да потвърди присъдата на районен съд, с която подс. Ц. е признат за виновен за престъпленията, в които е обвинен и са частично уважени предявените за съвместно разглеждане граждански искове. Повереникът на ч.т. И. моли да бъдат присъдени на подс. Ц. сторените съдебно-деловодни разноски във въззивното производство.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция повереникът на ч.т. И. моли въззивния съдебен състав да потвърди първоинстанционната присъда в наказателната и гражданската ѝ част. Излага доводи относно правилността и обосноваването на присъдата и в този смисъл счита, че във въззивната жалба на подс. Ц. се прави недопустим анализ на доказателствата, поради което следва да бъде оставена без уважение. Повереникът на ч.т. И. моли да бъдат присъдени на подс. Ц. сторените съдебно-деловодни разноски във въззивното производство.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подс. Ц. излага подробни доводи защо първоинстанционната присъда е неправилна, необоснована, постановена в противоречие на материалния и процесуалния закон при неизяснена фактическа обстановка и при липса на достатъчно доказателства в подкрепа на предявените обвинения. Моли въззивната инстанция да отмени присъдата на първоинстанционния съд, да признае подс. Ц. за невиновен, а гражданските искове да бъдат отхвърлени. Защитата моли да им бъдат присъдени сторените пред въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски.

При правото на последна дума подс. Ц. моли въззивната съдебна инстанция да бъде оправдан.

След преценка на доводите, изложени в жалбата, както и предвид позицията на страните, както и след цялостна служебна проверка на решението на основание чл.313 и 314 от НПК, настоящият състав намери жалбата за неоснователна.

От доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено от първоинстанционния съд следното:

Подсъдимият Г. Ц. живеел в гр.Варна, но притежавал недвижим имот в с.Страшимирово, общ.Белослав, обл.Варна, ул."В.Л." №23. В имота си бил поставил каравана, която ползвал при пребиваването си там.

Частният тъжител И. Д. И. и семейството му живеели постоянно в недвижим имот, намиращ се в с.Страшимирово, общ.Белослав, обл.Варна, ул."В.Л." №27а. В съседство на неговия имот бил имотът на подс.Ц., като двата имота имали обща граница и ограда.

Конфликтите между двамата ескалирали, като се водели и други наказателно частен характер дела.

В късния следобед на 27.04.2021г., около 17.30ч. ч.т. И. почиствал улицата пред дома си като косял с моторна косачка. В същото време в двора на имота му се намирал свид.Р.Н., който бил седнал на обособено място с маса и столове и изчакал частния тъжител да приключи работата си, за да го придружи до къщата му, където трябвало да му помогне. От мястото, където седял свид.Н. се виждало пространството пред имота на частния тъжител, като свид.Н. наблюдавал И. докато коси тревата. Понеже оградата на къщата на ч.т. И. била от елементи, видимост към двора му, където се намирал свид.Н., имало и от улицата.

В момента, в който частният тъжител приключил с почистването и прибирал косачката, но все още бил на улицата, в близост до входа на къщата си, зад него тръгнал подс.Г. Ц., който държал неустановен по делото предмет в дясната си ръка. Частният тъжител усетил, че има някой зад него, обърнал се и видял подсъдимия, като го попитал какво иска. Тогава подсъдимият прибрал предмета в джоба си, изкарал мобилния си телефон и започнал да го снима. При тези негови действия частният тъжител го попитал защо снима. Тогава подсъдимият започнал да вика, да псува тъжителя, като му казал: „Ще ти еба майката!" и се обърнал към него с думите „Ще те пребия!", „Ще ти запали къщата". Междувременно, щом чул виковете и думите на подсъдимия, свид.Н. излязъл на улицата и го попитал защо вика. Подсъдимият от своя страна продължил да обижда и заплашва тъжителя.

Тези действия и думи на подсъдимия били непосредствено възприети от свид.С.А., който в това време се намирал на отсрещната страна на улицата и се прибирал към дома си. Той видял, че подсъдимия върви след тъжителя и държи предмет в дясната си ръка, възприел и как след като тъжителят се обърнал и го попитал какво иска, подсъдимият прибрал предмета в джоба си и започнал да снима, а на въпроса на тъжителя защо го снима, чул как подсъдимият започнал да го ругае и го напсувал, като му казал: „Ще ти еба майката!". Чул и че подсъдимия заплашва частния тъжител, че ще му запали къщата. Понеже възприел, че частният тъжител е видимо притеснен, свид.А. отишъл при него и го попитал дали има нужда от помощ. Частният тъжител отвърнал, че ще се обади в полицията и свид. А. си тръгнал. В това време подсъдимият продължил да сипе ругатни към тъжителя и се прибрал в двора на имота си.

В 17:37ч. на същата дата частният тъжител И. сигнализирал за инцидента на единен тел. 112. На оператора той обяснил, че съседът му по имот го притеснява, снима, заканва му се и го заплашва. В 17:40ч. сигналът на частния тъжител бил предаден от оператора на тел. 112 до полицейските органи при Четвърто РУ-Варна.

По така подадения от частния тъжител сигнал, на място пристигнал полицейски екип от Четвърто РУ-Варна 495, в състав свид.И. И. и свид.Я.Я.. На полицейските органи частният тъжител обяснил, че съседът му Г. Ц. му отправил обиди и закани, както и че го снима с телефона си. Полицейските служители се опитали да установят контакт с подсъдимия, като отишли до имота му и влезли в двора. Подсъдимият ги попитал кои са и когато същите се легитимирали и се позаинтересували за инцидента със съседа му, той им казал да напуснат имота му. В 18:15ч., същата вечер, полицаите съставили протокол по реда на чл.65, ал.2 от ЗМВР на подсъдимия, като го предупредили да не отправя закани и заплахи за физическа саморазправа спрямо частния тъжител И.. Подсъдимият отказал да подпише протокола, като неговият отказ бил удостоверен с подписа на свид.Р.Н..

Междувременно свид.Д. И.а, също живуща в с.Страшимирово, забелязала, че пред дома на частния тъжител има паркиран полицейски автомобил и се насочила към него, за да се осведоми какво се е случило. Докато минавала покрай дома на подсъдимия, последният я попитал дали отново отива да става свидетел и я напсувал. Свид.И.а отишла при полицейските служители и им обяснила, че подсъдимият я напсувал и обидил без причина. Поради горното, в 18:20ч. служителите на реда съставили срещу подс.Ц. още един протокол по реда на чл.65, ал.2 от ЗМВР, с който го предупредили да не отправя закани и заплахи за физическа саморазправа и спрямо свидетелката Д. И.а. Подсъдимият отказал да подпише и този протокол, като отказът му отново бил удостоверен с подписа на свид. Р.Н..

За случая, още същия ден полицейските органи съставили и докладна записка, в която описали установеното при посещението им на сигнала в с.Страшимирово и предприетите от тях действия. Посещението на подадения от частния тъжител сигнал било отразено и в информационната карта за дейността на наряд, както и в доклад за проверени лица и превозни средства.

След заминаването на органите на реда частният тъжител почувствал неразположение, като получил стягащи болки в гърдите. Горното наложило, същата вечер, в 18:50 ч., домът му да бъде посетен от личния му лекар- д-р Таня Д., която констатирала повишени стойности на артериално налягане и предписала спешна терапия.

На 17.05.2021г. частният тъжител депозирал във ВРС частна тъжба. Въз основа на последната било образувано наказателното частен характер производство.

Видно от заключението на назначената по делото и приета от съда като обективно, компетентно и безпристрастно дадена комплексна съдебно - психиатрична и психологична експертиза /КСППЕ/ изготвена от вещото лице д-р К.Крумова-психиатър и вещото лице Р.Георгиева -психолог:

Към момента на освидетелстването при частния тъжител се диагностицира актуална психична симптоматика, която може да се кодира с Ф-41.1 дг. Генерализирана тревожност.

Тревожността е генерализирана и постоянна -„свободно плуваща тревожност". Разнообразни симптоми-чувство на нервност през целия ден, „треперене" на тялото и мускулно напрежение, изпотяване, замайване, сърцебиене, световъртеж и епигастрален дискомфорт. Чести са страхове за здравето. Това разстройство при О. се свързва с хроничен стрес. Генерализираната тревожност е с променливо протичане като във връзка с конкретни събития може да се наблюдават тенденции към флукуиране /избледняване или актуализиране/. При невъзможност за рационална преработка на психотравмата тя може да хронифицира. Разстройство в адаптация-Генерализирана тревожност-Ф41.1 не е психоза.

След момента на 27.04.2021год. при О. се диагностицира -Тревожността-която е генерализирана и постоянна- „ свободно плуваща тревожност". Разнообразни симптоми-чувство на нервност през целия ден, „треперене " на тялото и мускулно напрежение, изпотяване, замайване, сърцебиене, световъртеж и епигастрален дискомфорт. Чести са страхове за здравето.

Видно от заключението инцидентът е представлявал сериозен стрес за частния тъжител, който е бил съпроводен не само със страхове и неудоволствени емоции, но и с претърпени болки и страдания. Впоследствие, той се е трансформирал в психотравма, която и до настоящия момент не е отреагирана и преработена пълноценно.

Вещите лица считат, че безспорно частният тъжител е претърпял значим стрес и уплаха за здравето и живота си на 27.04.2021г. И към момента на освидетелстването стресът от случилото се, страхът и уплахата не са преодолен, тъй като текат съдебните дела, а по думите на тъжителя, подсъдимият продължавал да го предизвиква, да има предизвикателно поведение.

Съгласно заключението на КСППЕ действията и заканите на подсъдимия са възбудили у тъжителя основателен страх за тяхното осъществяване.

Гореописаната фактическа обстановка първоинстанционният съд установил по безспорен и категоричен начин от части от обясненията на подсъдимия Г. Ц., от показанията на свидетелите И. М. И., Я.М.Я., Р. И. Н., С. И. А. и Д. Д. И.а, заключението по назначената и приобщена КСППЕ; медицинско направление изх. № 6415 от 08.07.2021г., медицинско направление издадено от д-р Таня Д. на 27.04.2021г., 5 броя амбулаторни листи на името на частния тъжител И. Д. И. и етапна епикриза към лист № 000548 на името на частния тъжител И. Д. И.; писмо от Четвърто РУ при ОД на МВР - Варна ведно с копия от: информационна карта за дейността на наряда № В 068106 от 27.04.2021г. и доклад за проверени лица и превозни средства за дейността на АП 495 за периода от 08.00 до 20.00 часа на 27.04.2021г. ; заверено копие от писмо от ВРП изх.№12290/23.12.19г., Заверено копие от МУ №971/22019гч; заверено копие от писмо от Община Белослав, справка за трудови договори на името на свид. С. И. А., служебна бележка с изх. № 01/01.02.2022г.

издадена от „Ен Ер Консултинг“ ЕООД; заверени за вярност преписи от присъда № 260019 от 01.02.2021г. и мотиви по НЧХД № 3738/2020г. по описа на РС - Варна, 32 състав и от решение № 187 от 09.08.2021г. по ВНЧХД № 581/2021г. по описа на ОС - Варна /последните послужили като насочващи факти относно хода на съдебното следствие/, писмо от „Национална система 112" гр. Варна рег. № 105820-440 от 24.11.2020г. ведно с 1 бр. СД диск, съдържащ звукозаписи, справка за съдимост по отношение на подс. Ц., ведно с бюлетини за съдимост, писмо от ТД на НАП - Варна № 16225 от 11.04.2022г., и др, като приел, че в своята съвкупност така посочените доказателства са непротиворечиви, взаимнодопълващи се и не водят на различни правни изводи.

Районният съд е направил изчерпателен и съответен анализ на събраните доказателства, въз основа на който, обстойно са мотивирани и правните изводи. Всяко едно доказателство е подробно анализирано и съпоставено с останалите, като ясно са открити тези доказателствени източници, които съдът кредитира и тези които не кредитира, като са изложени и съображенията за това. В този смисъл въззивната инстанция намира, че не следва да преповтаря анализа на доказателствата от първата инстанция, тъй като изцяло ги споделя.

Въззивната инстанция намира, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че подс. Г. Ц. е осъществил съставите на две престъпления по чл. 148 ал. 1 т. 1 вр. чл. 146 ал. 1 от НК и чл. 144 ал. 1 от НК. Правилно са били обсъдени всички елементи от обективната и субективната страна на горепосочените състави на престъпления. Основните факти, попадащи в предмета на доказване по делото, са установени правилно, за което са ползвани годни доказателствени източници. Това прави въззивната жалба неоснователна.

По възраженията на защитата във въззивната жалба:

Въззивният съд не споделя изложените от защитника на подсъдимия Ц. възражения във въззивната жалба и допълнителни писмени възражения, а именно:

По отношение обвързаността на настоящото производство с НЧХД № 3738/2020г. по описа на ВРС, 32 състав защитата прави възражение, че първоинстанционният съд не е преценявал, нито е анализирал случилото се на инкриминираната дата в контекста на развилите се преди или след тази дата отношения между подс. Ц. и ч.т. И.. Въззивната инстанция намира, че много аргументирано първоинстанционният съд е отговорил на това възражение изразено и в хода на съдебните прения, като е приел, че не споделя становището на защитата за липса на причина подс. Ц. да обижда и заплашва частния тъжител И. И.. Всичко изложено от защитата в допълнението към въззивната жалба не се споделя и от въззивната съдебна инстанция. Безспорно в хода на съдебното следствие районният съд е установил наличието на предходни конфликти между подсъдимия и частния тъжител, но същите са само индиция за влошените им отношения, липса на нормална и толерантна комуникация между двамата, което е прераснало във физическа и вербална агресия. Всичко това правилно е било отчетено от районния съд. Но следва да се отбележи, че първата инстанция е била сезирана с частна тъжба, в която са били изложени конкретни факти и обстоятелства за двете престъпления, за които се е тъжил. Именно в рамките на тъжбата се е провело и наказателното производство.

Правилно първоинстанционният съд е отказал да се запознае с частната тъжба подадена от Д. И.а, тъй като настоящият процес по никакъв начин не е обвързан с тъжбата на горепосоченото лице. Още повече, че Д. И.а се е явила и в качеството на свидетел по настоящото наказателно производство.

Правилно първостепенният съд е оставил без уважение искането на защитата за разпит на личния лекар на ч.т. И.- д-р Таня Д.. Същата е назначила лечение, като е съставила и съответните медицински документи. Незаконсъобразно е факти изложени в конкретни писмени доказателства да бъдат установявани и посредством гласни доказателствени средства.

По следващите възражения относно показанията на свид. Р.Н. и свид. С.А. районният съд е изложил пространни мотиви при обсъждане на доказателствата, където подробно се е аргументирал защо не споделя възраженията на защитата в тази насока.

Съдът е кредитирал напълно показанията на свидетелите Р.Н. и С.А. дадени в с.з, тъй като същите са последователни, непротиворечиви, взаимнодопълващи се и кореспондиращи както помежду си, така и с показанията на свидетелите И. И., Я.Я. и Д. И.а, и с всички останали кредитирани от съда писмени, гласни и веществени доказателства, включително и със заключенията на КСППЕ. Правилно районният съд е приел, че в хода на съдебното следствие не е било събрано нито едно доказателство за наличие на обстоятелства, които да хвърлят съмнение върху безпристрастността на техните показания. Правилно съдът е приел, че тези двама свидетели са непредубедени и са случайни очевидци на фактите, за които свидетелстват. От депозираните от тях показания, става ясно, че двамата свидетели макар и да се познават бегло, доколкото живеят в едно населено място, нямат отношения по между си. Показанията на свид. Р.Н. не се различават от установеното по безспорен и категоричен начин от другите гласни и писмени доказателства по делото- а именно с показанията на свид.С.А., с тези на органите на реда, с показанията на свид.Д. И.а, с приобщения звукозапис от тел. 112, със заключението на КСППЕ, както и с останалите кредитирани от съда писмени доказателства.

Въззивната инстанция приема становището на районния съд, че посочените от двамата свидетели Н. и А. думи и изрази отправени от подсъдимия към частния тъжител не се припокриват напълно, както правилно е забелязала защитата, но от това не следва, че техните показания са компрометирани. Това е така защото на първо място и двамата свидетели са възприемали събитията от различно положение- свид.Н. от двора на тъжителя, а свид.А. първоначално от отсрещната страна на улицата, а след това и при предложената на тъжителя помощ. На следващо място и двамата свидетели са категорични, че подсъдимият е отправил множество псувни и ругатни към тъжителя, поради което и всеки един от тях възпроизвел чутото и респективно запомненото от него. Въпреки определени нюанси в думите и изразите, които са чули двамата свидетели, то по категоричен начин се установява, че и двамата са възприели отправени закани за саморазправа спрямо тъжителя и запалване на имота му, които определено са еднопосочни.

В този смисъл правилно първоинстанционният съд е кредитирал показанията на двамата свидетели, като е приел, че те са взаимнодопълващи се, като не са констатирани доказателства, които да оборват техните твърдения.

На последно място са възраженията на защитата имащи отношение към гражданските иски, а именно: защитата не приема, че е установено и доказано по несъмнен и категоричен начин, че ч.т. И. е получил увреждания на психичното здраве изразяващи се в чувство на страх, тревога и безпокойство. Защитата не приема, че установените състояния на И. са в пряка последица от инкриминираните деяния вменени на подс. Ц.. Не се приемат и твърденията на И., че с действията си подс. Ц. е уронил честта, доброто име и достойнството на ч.т. И..

Настоящият въззивен съдебен състав споделя становището на районния съд изложено подробно в мотивите към присъдата относно предявените и частично уважени граждански иски. Правилно първостепенният съд е приел, че с извършеното деяние по чл. 144, ал.1 от НК подсъдимият е причинил на тъжителя значителен стрес и страх от осъществяване на заканите, които са отключили у него психична симптоматика, класифицирана от вещите лица по КСППЕ като генерализирана тревожност, засягаща в значителна степен психичния му статус и причиняваща психически и физически дискомфорт /болки и страдания/. В значителен период от време след деянието, тъжителят е генерирал тревожност, която тревожност е наложила търсенето на квалифицирана медицинска помощ- посещение при психиатър /д-р Е. Енев/. При този преглед, обективиран в приложен по делото амбулаторен

лист от 06.08.2021г. /л.96/ е констатирано наличие на стресогенни оплаквания -напрежение, нахъсаност на съня, негативни мисли, невъзможност за изпитване на удоволствие и радост, придружени с видимо угрижен лицеизраз и притеснение у тъжителя. В този смисъл правилно районният съд е приел, че за това психично състояние безспорно влияние е оказало инкриминираното деяние извършено от подс. Ц.. Правилно е било становището на съда, с което не е прието за основателно възражението на защитата изложено в хода на съдебните прения, а в последствие изложено и в допълнението към въззивната жалба, че стресогенен фактор може да е и присъдата постановена спрямо И., тъй като към датата на прегледа от психиатър, същата все още не е била влязла в сила.

А що се отнася до уронването на честта, доброто име и достойнството на ч.т. И., то това е субективно усещане на засегнатото лице. Това, че хората с които общува ежедневно не са започнали да странят от него, като в този смисъл е свидетелствал свид. Р.Н. не означава, че ч.т. И. не преживява случилото се с него, извършено на публично място пред очите на близки и съседи. Той се е почувствал засегнат, като видно от емоционалните и психични проблеми възникнали след инкриминираните деяния на 27.04.2021г. същият е изпитал чувство на срам, като е приел че са му били оронени доброто име и честта.

Предвид гореизложеното настоящият въззивен състав не споделя възраженията на защитата изложени в допълнението към въззивната жалба и в хода по същество пред въззивната инстанция.

Въззивната инстанция споделя изцяло изводите на районния съд относно авторството на деянията и правният анализ на извършените от подс. Ц. престъпления, като не следва да ги преповтаря.

По отношение на наказанията:

За смекчаващи отговорността обстоятелства за престъпленията по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал.1 от НК правилно първоинстанционният съд е приел чистото съдебно минало на подсъдимия. Същият не е осъждан и към момента на деянието не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК, тъй като е настъпила реабилитация. Като смекчаващо вината обстоятелство, правилно съдът е отчетел и влошените съседски отношения с частния тъжител и водените дела помежду им, за които по делото са се събрали безспорни доказателства. Била е отчетена и напредналата възраст на подсъдимия.

Отегчаващи отговорността обстоятелства районният съд не е констатирал.

Правилно първоинстанционният съд при определяне характера на отговорността на подсъдимия е съобразил, че по отношение на същия, макар да не е осъждан и макар и институтът на чл. 78а от НК да е приложим повторно не са налице материалноправните предпоставки за освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „Глоба“, визирани в чл. 78а, ал.1 от НК, тъй като е налице законова забрана за това /чл.78а, ал.7 от НК/- подсъдимият е признат за виновен за множество престъпления по смисъла на чл.23 от НК- за обида и за закана с престъпление.

Правилно при индивидуализацията на наказанието за престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал.1 от НК, районният съд е съобразил, че за същото се предвижда наказание „Глоба“ в размер от 3 000 до 10 000лв. и „Обществено порицание“, като на основание чл. 55 от НК определил наказание под минимума предвиден в закона, а именно определил размера на глобата под най-ниския предел с една втора и определил същата в размер на 1 500 / хиляда и петстотин лева/. Правилно съдът е преценил,че следва да наложи и наказанието „Обществено порицание“, тъй като чл.55, ал.3 от НК дава възможност за преценка на съда, само относно по-леки наказания, предвиждани наред с наказание „Лишаване от свобода“. В случая предвиденото в закона наказание е различно от „Лишаване от свобода“, а именно „Глоба“, поради което е и задължително налагането на кумулативното наказание

„Обществено порицание". По отношение на наложеното наказание „Обществено порицание", съдът е приел, че същото следва да се изтърпи, чрез поставяне на присъдата, след влизането ѝ в сила, на информационното табло в кметство с.Страшимирово, за срок от 1 /един/ месец. С тези наказания въззивната съдебна инстанция споделя изводите на първоинстанционният съд, че именно това кумулативно определено наказание, индивидуализирано по посочения по-горе начин е съответно на извършеното от подсъдимия деяние и ще постигне целите както на специалната, така и на генералната превенция предвидени нормата на чл. 36 от НК и би имало нужното поправително, възпитателно и възпиращо въздействие спрямо подсъдимия.

За смекчаващи отговорността обстоятелства, както и по първото обвинение, за престъплението по чл. 144 ал.1 от НК районният съд е приел чистото съдебно минало на подсъдимия, липсата на данни за други противообществени прояви спрямо, влошените съседски отношения с частния тъжител и водените дела помежду им, преклонната възраст на подсъдимия. Отегчаващи отговорността обстоятелства за това престъпление, съдът също не е констатирал.

При определяне характера на отговорността на подсъдимия за това престъпление, отново е била съобразена разпоредбата на чл.78а, ал.7 от НК, съответно забраната за прилагане на института на чл.78а от НК предвид наличието на множество престъпления по смисъла на чл.23 от НК- за обида и за закана с престъпление.

За да определи наказанието за престъплението по чл. 144, ал.1 от НК, съдът съобрази, че за същото се предвижда наказание „лишаване от свобода" до три години. При индивидуализация на наказанието на подсъдимия правилно районният съд е отчел сравнително ниската степен на обществена опасност на деянието и ниската такава на дееца, като е приел наличието само и единствено на смекчаващи отговорността обстоятелства. В този смисъл правилно отново е приложил разпоредбата на чл.55 ал.1, т.2, б."б" от НК, като е заменил наказанието „Лишаване от свобода" с „Пробация", тъй като за конкретното престъпление не е предвиден специален минимум на това наказание. При определяне на подходящите пробационни мерки и конкретния техен размер правилно съдът е съобразил, че подсъдимият се е заканил както срещу личността на подсъдимия, така и срещу имота му, поради което му наложил наказание „ПРОБАЦИЯ" със следните пробационни мерки:

По чл. 42А, ал. 2, т. 1 от НК - „задължителна регистрация по настоящ адрес" за срок от седем месеца с периодичност два пъти седмично и

По чл. 42А, ал. 2, т. 2 от НК - „задължителни периодични срещи с пробационен служител" за срок от седем месеца.

И въззивната инстанция споделя становището на районния съд, че така наложеното наказание, като съвкупност от двете задължителни пробационни мерки за срок от седем месеца е съответно на извършеното от подсъдимия престъпление. Конкретният размер на наказанието ще превъзпита подсъдимия да се въздържа от подобен род прояви и за в бъдеще, и ще го предупреди за сериозността на санкцията при извършване на такива деяния.

Правилно първоинстанционният съд е приложил и разпоредбата на чл.23, ал.1 и ал.2 от НК, като отчел, че описаните по-горе две престъпления, за които подсъдимият е бил признат за виновен, са били извършени от него в условията на реална съвкупност (преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях) и му е наложил едно общо за съвкупността наказание, а именно наказанието „ПРОБАЦИЯ" със следните пробационни мерки:

По чл. 42А, ал. 2, т. 1 от НК - „задължителна регистрация по настоящ адрес" за срок от седем месеца с периодичност два пъти седмично и

По чл. 42А, ал. 2, т. 2 от НК - „задължителни периодични срещи с пробационен служител" за срок от седем месеца, което наказание се явява и по-тежкото от двете

наказания наложени на подсъдимия за всяко едно от престъпленията , за които съдът го призна за виновен.

На основание чл.23, ал.2 от НК, предвид задължителния характер на същата, правилно районният съд е присъединил към определеното най-тежко наказание „Пробация" посочено по-горе и наказанието „Обществено порицание".

При приложението на чл.23 от НК въззивната инстанция споделя становището на районният съд относно наказанието „Глоба“. Съдът се е мотивирал в пълнота, като е цитирал и константна съдебна практика на ВКС. В този смисъл правилно е било преценено от първостепенния съд да не присъединява наказанието „Глоба“ към наказанието „Пробация“.

По отношение предявените граждански иски:

Въззивната инстанция намира, че първоинстанционният съд се е произнесъл правилно по предявените и приети за съвместно разглеждане граждански иски за деянията по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал.1 от НК и чл. 144, ал. 1, т. 1 от НК.

Мотивите на съда са изключително подробни, като не следва да бъдат преповтаряни от въззивния състав. Що се отнася до възраженията относно гражданските иски изложени в допълнението към въззивната жалба от страна на защитата въззивната инстанция ги обсъди по-горе и не следва да бъдат преповтаряни.

С оглед осъдителната наказателно-правната част на присъдата за престъпления по чл.148, ал.1, т.1 вр. с чл.146, ал.1 от НК и чл. 144, ал. 1, т. 1 от НК, правилно районният съд е приел, че гражданските иски следва да бъдат частично уважени, а разликата до предявените суми да бъде отхвърлена.

Обезщетенията от 500лв. и 1 000 лв. по двата уважени иска са дължими от подсъдимия Ц., ведно със законната лихва от деня на увреждане - 27.04.2021г. до окончателното изплащане на сумите.

Правилно първоинстанционният съд се е произнесъл и по разноските и веществените доказателства, като не следва мотивите на съда да бъдат преповтаряни от въззивната инстанция.

С оглед изложеното, и след извършената проверка на обжалваната присъда в нейната цялост, при което не констатира допуснати съществени нарушения на процесуални правила, които да налагат отмяната ѝ, нито основания за изменението ѝ, Варненски окръжен съд намери, че тя следва да се потвърди изцяло, като подсъдимият Г. И. Ц. бъде осъден да заплати в полза на ч.тъжител И. Д. И. сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща направени по въззивното дело разноски, видно от договор за правна защита и съдействие № 28/29.09.2022г.

Предвид изложеното и на основание чл.334, т.6 и чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 81/12.04.2022г. по НЧХД № 1915/21г. по описа на РС-Варна, 27 състав.

ОСЪЖДА подс. Г. И. Ц. да заплати на частния тъжител И. Д. И. сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща направени пред въззивната инстанция съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____